

1.

Când eram mică, m-am tot așteptat ca până să ajung la liceu să mă transform în altcineva – ca toate prietenele mele să se transforme în altcineva, inevitabil. Nu era un lucru care-mi influența viața de zi cu zi, dar era în mintea mea și ieșea la suprafață din când în când ... Motivul era insistența tatălui meu că prin liceu băieții le-o iau înainte fetelor la învățătură. De fapt, la început a fost după clasa a IV-a. Apoi a fost „la gimnaziu”, apoi după clasa a VIII-a ... dar cum asta continuă să nu se întâmple, în cazul meu, și a majorității fetelor din jurul meu ... termenul limită se tot prelungea, până când într-un sfârșit am încetat să mai cred că e vorba de un proces mistic prin care fetele sunt lovite de prostie la o anumită vârstă ...

2.

acum doi ani am fost undeva printre munți, pe Cheile Nerei. Cel mai ok a fost faptul că noi, cinci fete singure, am hotărât să mergem pe un drum lung și obositor. În momentul în care am ajuns acolo am realizat că tot efortul s-a meritat și, poate, într-un fel, am realizat că nu am avut nevoie decât de multă ambiție. Într-una din zile, cea în care m-am simțit femeie, a fost ziua în care am făcut baie aproape *naked* în toiuul zilei și fără să ne intereseze ceea ce era împrejurul nostru. Nu pot să uit acea călătorie, a fost o experiență extraordinară pentru mine. Cam asta a fost una din întâmplări.

3.

nu avem aceeași forță fizică ca bărbații, sau cel puțin așa se spune, exemple ar fi o mie de la mutatul unui lucru greu, sau alte activități fizice dificile. De aici nevoia pe care o simt bărbații de a ne „proteja” făcând în locul nostru acele activități. Asta îmi rănește independența, și știu că și eu aș putea face acea activitate cu puterile mele oricând vreau. De aici rezultă că ar trebui să ne acceptăm așa cum suntem, pentru că nu putem fi altceva decât ne-a făcut natura. Și micile fapte care ne fac să conștientizăm că suntem femei/fete în sens negativ ar putea fi compensate de cele pozitive, cum ar fi că avem o sensibilitate aparte și o putere interioară pe care bărbații nu le au. Suntem diferiți și ar trebui să ne bucurăm de această diversitate. Chiar și faptul că suntem frumoase (pentru că fiecare femeie e frumoasă în ochii celui care știe să observe) ne dă uneori o superioritate și un aer de „luxe, calm et sobrieté” ca în tablourile lui Matisse.

Pe scurt, frumusețea e ceva aparte, nu e doar la suprafață și ține de interior. Frumusețea ține și de inteligență, și caracter și e cumva esența persoanei și trebuie exploatată nu pentru a „agăța” un bărbat. Ci pentru a-i inspira pe oameni să trăiască frumos după exemplul tău propriu.

Uneori mă simt ca și cum aș observa universul feminin prin ochii unui bărbat și micile gesturi, obișnuințele, accesoriile feminine sunt mult mai personale ca ale unui bărbat/băiat. Pentru că în fond, viața se compune din lucruri mărunte și în asta femeile se pricep cel mai bine, nu în sensul rău și nu în

sens de „spirit practic burghez”, ci ele se pricep să înfrumusețeze viața prin mici obiecte: vase, genți, chei cu puf, insigne cu animale, chiar și lucruri roz!! Papuci cu flori, fluturi, etc ...

4.

sunt momente în viața noastră, ca femei, în care ne simțim date la o parte din cauza faptului că încă se mai păstrează vechiul mit potrivit căruia rolul femeii este acela de a se ocupa de treburile casnice și de a procrea și nu acela de a avea o responsabilitate importantă în viața socială sau de a lua decizii.

Un caz concret din experiența mea a fost acela legat de decizia de a merge la o facultate de științe politice. Din păcate, trebui să recunosc că nu puține au fost reacțiile negative ale persoanelor de gen masculin, și chiar de gen feminin cu care am intrat în contact în acea perioadă vis-a-vis de acest subiect. Întrebate fiind de mentalitate, răspunsurile lor se învâртеau în jurul expresiei: „pentru că femeile nu sunt capabile să facă politică în România. Politica e mult prea dură pentru o femeie, iar succesul într-o astfel de carieră ar veni foarte târziu sau poate niciodată din cauza faptului că ești în competiție cu bărbați și din punctul lor de vedere ar fi practic imposibil să câștigi.” Am fost într-adevăr șocată să aud astfel de motivații lipsite de logică și argumente plauzibile, acum, la început de secol XXI, acum când vrem să credem că trăim într-o epocă civilizată care ar trebui să promoveze și să încetățenească ideea de egalitate și non-discriminare. Ei, această întâmplare nu m-a făcut să dau înapoi, ci din contră, am ales opțiunea de a urma o școală de politică și să încerc să fac o carieră în acest domeniu, chiar dacă va trebui să mă confrunt cu astfel de gândiri, nu puține la număr. Cred că femeile ar trebui să aibă o multă mare încredere în forțele și ideile lor, să-și urmeze visele.

5.

I am relaxed. No feet up in the air and the music poking in the back of my sense. Which means I keep to myself and my eyes roll dismissively. I am contented on my own. Don't need the attention of others to feel that time flows profitably, with a label.

A punk band from another town. Four below twenty, under brick arches and concrete floors which take cigarette burns for nothing. In such a crowd you are different if you seem as if you had precise purpose and determination to carry it out. The impression you give weighs heavy. The band is you and their mohawks are non-radical. Expectations rise slowly.

And the inevitable HE. Long sideburns and the impression. He knows what his purpose is. He has the impression. The connection is mental and it is desired. The eye at the back of my head becomes increasingly agile: there is a rhythm to what I want.

I dance. I try hard and my awareness extends. I am ashamed because my motivation is to create a power game: the framework for me to get what I want. And what I want is clear. Now I truly have a purpose.

I realize he's been standing next to me for a while when he mistakably bumps into me. The contact has been made. The connection is mental, but real.

I dare look. He doesn't. But knows I am watching. Curiosity is hidden behind the impression of being determined. I am dancing still. Very aware of what I do ... I have altered who I am to match my role in this game.

Is he attractive? Incentives to see him so seem unknown. There is still a thick layer of desire leading this act.

"I want" I form with my mouth. The impression that I have a clear purpose is ... on an underlying want. I am dependent of others to make the time profitably labeled.

A wanted kiss distorts the impression of who I am in the eyes of others but costs a shadow ...

6.

I think there is a lesson to teach at ladyfest – well, there are some, but are particularly concerning men! If we claim more space for ladies /on stage, in the audience/ we claim less space for guys. 3 MCs on stage performing their songs in a very common way: masculinity is highly adored in hip-hop culture. Their lyrics – as far as I understand - being reflective about the gender system. Why are you here? Ah – I wanna play for the ladies.

Your support for feminism in this situation could be only to leave the stage and encourage women to rap. Nothing else. This lesson might be a hard one.

* * *

Having a boyfriend seems to be an important thing here in Romania. Since I am here I've been asked THE question several times: do you have a boyfriend at home waiting for you? Men and women seem to need to know this in the first few minutes you talk to them.

I don't cheat on them by saying no, but still they don't understand. No one ever thought about truth. That there might be a girl I miss who is waiting and who I risk to lose by leaving the country for a long time. Not talking makes me an alien. I seem to lose her already by not talking. She becomes somehow unreal. I'm losing also track of myself. Why no one ever asked? Why am I afraid to tell? I'm not afraid to do so at home ... Women and men go together by nature, the hip-hop guy told me yesterday at ladyfest. I guess my life is considered as outside "nature" in this perspective. Anybody ever thought of this outside nature as liberation from nature's bondages? I guess his bondages are not as light as mine as a woman ...

7.

I'm in a train. I'm alone in a compartment for 8 people. It's around 10 pm. I look out the window even if I don't see anything. I'm thinking. A guy comes in. He's this 35 or 40 year-old person, not very tall, and with very small hands (I noticed his hands because he introduced himself). He sits in front of

me and asks my name, where I go, etc. I thought "okay, this guy is up for conversation." Even if I am not interested in having a conversation with him, I am thinking to be polite and I answer him nicely and with a smile sometimes. The next thing he asks me, if he could find a place to stay in Braşov (I was going to Braşov). I didn't know, then he asked me whether he could stay at my place. I said no, he insists and asks me and whether I want to see him again and I'm like, "here it comes!" and answer no again. He still insists with other very personal suggestions while pointing out that I could sleep with him and so on. I roll my eyes and say, "I'm not interested in you." I'm thinking to be polite so that I won't hurt his feelings with saying bluntly "you are not my type." But the whole situation makes me feel uncomfortable and I am thinking that he's so very arrogant to think that because I'm a woman he can just come like that and say that to me and to ask whether I'm a virgin and that's why I don't want to do it with him or whether I have a boyfriend or what!?!

Like only these two things would be an excuse to me not to want to hang with him. It's something that would never happen if I were a man.